

Les contradiccions del nou govern

Dimarts passat, el nou president del govern, Pedro Sánchez, prometia respectar i fer respectar la Constitució del 78 davant el Rei. Alguns ens diran que és un mer acte formal, però no ho és. És un recordatori que, en aquest país, les lleis es promulguen en nom del rei i la justícia -per cridar-la d'alguna manera- s'exerceix en nom del rei. Col·locat al capdavant de l'Estat per voluntat del dictador Franco, que va nomenar al seu pare el seu hereu després d'assegurar-se que li educava en els "principis fonamentals del Moviment Nacional", el rei és el cap de l'aparell d'Estat, al qual, el 3 d'octubre de 2017, va cridar a posar totes les seves forces en la persecució dels republicans catalans, tasca en la qual segueixen obstinats (vegeu les recents resolucions de la Junta Electoral Central i del Tribunal Suprem).

Una situació de confrontació oberta

Paral·lelament a la seva presa de possessió, Sánchez va decidir endarrerir la formació efectiva de govern a la setmana pròxima.

Sens dubte la violència verbal per part dels partits franquistes en la sessió d'investidura, va jugar en el sentit de dotar-se d'un govern amb els dirigents més avesats (més encara vist el resultat de les decisions anteriors de buscar "cares noves", els antecedents de les quals li esclaten a les mans al cap de tres dies de ser designats)...

No obstant això l'important és el que reflecteixen les formes de la violència del debat. Tirant d'hemeroteca és fàcil establir un paral·lel entre els discursos i insults de la dreta avui amb les proclames protofeixistes de Gil Robles i els seus sequaços en els mesos posteriors a la victòria del Front Popular al febrer del 36.

Però no estem en les mateixes circumstàncies, a pesar que fins i tot assistim a crides al cop d'estat per part d'antics alts responsables militars. És veritat, la dreta no ha canviat. Defensora de privilegis seculars i al servei del capital financer, no està disposada a la més mínima concessió. Ho ha dit clarament Pablo Casado, president del PP: li negarà el pa i la sal al nou govern, no

acceptarà cap "pacte d'Estat", i ni tan sols està disposat a renovar els pactes d'Estat sobre el poder judicial. Aquesta última qüestió és important, perquè el PP necessitarà continuar mantenint la majoria que li permet controlar el Consell del Poder Judicial, al Tribunal Suprem i al Constitucional per a la seva tàctica de bastons a les rodes a qualsevol canvi que no agradi a l'aparell d'estat franquista al qual representa i al capital financer al qual serveix. Recordem que Casado ha anunciat que utilitzarà tots els mitjans, incloent-hi la «via judicial», per a oposar-se a les eventuals mesures que adopti el nou govern.

Estem per tant entrant en un període extremadament bast de la vida política al nostre país. Període en què la classe obrera, les seves organitzacions, els militants d'avantguarda no poden passar per alt i necessiten prendre una actitud ferma.

En tot cas, la millor manera d'oposar-se a les dretes és la mobilització dels treballadors, la joventut, els pobles, les dones, per les reivindicacions. I no abandonar aquestes reivindicacions per l'espantocells de "que ve el coco" de la ultradreta. No hi ha dubte que un govern que doni satisfacció a les demandes populars s'asseguraria un suport massiu contra qualsevol ofensiva de la reacció. Per a la classe treballadora hi ha un perill molt més imminent i real, la submissió de Pedro Sánchez i el seu govern a la Monarquia i a la "justícia" franquistes.

L'atac de la dreta...

Cal assenyalar una qüestió: l'atac de la dreta, per furibund que sigui, no fa d'aquest govern ni progressista en si, ni defensor dels drets dels treballadors i els pobles. Referent a això, com diu el refrany "pels fets els coneixereu", i el programa anunciat, si bé recull algunes de les mesures que venen demandant els treballadors i les seves organitzacions, les recull de manera limitada, i està bé lluny de respondre al conjunt de necessitats i reivindicacions de la majoria social. El compromís de respectar l'estabilitat pressupostària suposa un obstacle insalvable per a la possible satisfacció

de bona part de les reivindicacions, la senyora Calviño és guardiana d'aquest escull, però això no ho resol la ministra Montero ni cap altra que accepti aquest imperatiu en lloc de buscar com trencar-lo. El «Pla Pressupostari 2020», presentat el govern sortint a la Unió Europea el 15-10-2019, es compromet a un «ajust estructural anual del 0,65% del PIB» (que suposa més de 8.000 milions d'euros), i l'acord de govern entre el Partit Socialista. I «Unidas Podemos» diu en la seva pàgina 44 que «el Govern impulsarà polítiques socials i nous drets conformement als acords de responsabilitat fiscal d'Espanya amb Europa».

Evidentment per als treballadors, la joventut, els demòcrates en general, són inadmissibles els atacs virulents de la dreta i els seus intents de deslegitimar al govern. Uns atacs que demostren la veritable mena d'aquests partits i els interessos que defensen.

... i com fer-li front

Davant aquesta situació, una qüestió d'una importància vital es planteja en el si de la classe obrera, dels pobles, dels sindicats, de les organitzacions democràtiques: com fer front a la "dreta" i la "ultradreta" franquistes? A aquesta qüestió, hem de respondre que només hi ha una sortida: secundar-se en la classe treballadora, la joventut, i els pobles. Aconseguir i mantenir aquest suport exigeix respondre a les reivindicacions més sentides, i immediatament.

Tothom les coneix:

- Derogació de les dues reformes laborals, recuperació de drets
- Derogació de les reformes de pensions
- Derogació de la LOMCE
- Derogació de la Llei mordassa i l'article 315.3 del Codi Penal
- Posar fi a totes les retallades en la sanitat, l'ensenyament, els serveis socials, la inversió pública
- Retornar als empleats públics el seu poder adquisitiu i els seus drets...

Referent a això, entenem que en altres moments les "súpriques" per a reprendre el diàleg social, les taules de dià-

leg, el Pacte de Toledo, han fet molt de mal, començant per servir per a paralytizar als treballadors i per a associar a les organitzacions a polítiques que no representen els interessos dels seus afiliats i del conjunt de la classe treballadora. Però ara, quan la patronal fa bandera del diàleg social, per a aprofitar que el Govern pot subordinar qualsevol reforma en l'àmbit laboral al veto de la patronal en aquest àmbit, seria més suïcida que abans.

Avui la UGT de Catalunya exigeix l'indult de Dolors Bassa. El secretari general de CCOO de Catalunya demanava fa un mes un acord polític a Espanya "a curt termini" que permeti la posada en llibertat dels líders independentistes empresonats, i es pronunciava per fórmules com l'amnistia o l'indult. Una exigència que ha d'assumir tot el moviment obrer.

Una contradicció insalvable

Cal assenyalar que per a "Podemos", i més encara per a Esquerra Unida, l'entrada en el govern suposa acceptar i aplicar des del govern moltes qüestions contràries al programa que fins ara han defensat: la Unió Europea, l'OTAN, l'article 135 de la Constitució i tot el que té a veure amb austeritat i "estabilitat pressupostària"... Però més enllà d'això, hi ha una contradicció que afecta el conjunt del govern. De la mateixa manera que la submissió a la Unió Europea i l'OTAN suposen obstacles per a una política independent i favorable als interessos de la classe treballadora, més enllà dels detalls, subjau una contradicció insalvable, que ningú es cridi a engany. Respondre po-

sitivament a les reivindicacions socials, al dret dels pobles, és contradictori amb respectar la Constitució. Els diputats que prometen aquest respecte amb excepcions, busquen una sortida, i també el van fer les promeses de reformar la Constitució. Ara bé, el que val en aquest terreny és organitzar l'acció dels treballadors i les seves organitzacions per les seves reivindicacions sense respectar les barreres interposades per una norma que erigeix al rei com a valedor suprem defensor de les institucions heretades i dels beneficis del gran capital, i que nega tota possibilitat d'una sortida democràtica a l'exigència dels pobles de decidir per si mateixos.

Tot avanç que es doni en el camí de donar respostes positives a aquesta qüestió enfrontarà al govern amb el Règim, es trobarà amb tota classe de pressions des de l'exèrcit i els cossos policials i amb l'obstacle del "poder judicial" heretat del franquisme. Sens dubte, els treballadors i les seves organitzacions han de defensar els drets sense noses, i a l'igual els pobles d'entrada el català, que justament exigeix democràcia, dret a decidir i llibertat dels presos. I aquí, la pedra de toc és, avui, la qüestió dels presos. Els dirigents dels sindicats de Catalunya demanen obertament l'indult. La resposta a aquesta qüestió és la clau del moment immediat.

Aquesta contradicció entre les exigències de treballadors i pobles i el marc al qual se sotmet, resumeix la contradicció al fet que s'enfronta el "govern progressista". De com la resolgui dependrà el seu futur.

Documents de la Carta Setmanal

13 de gener de 2020 - Partit Obrer Socialista Internacionalista (secció a l'Estat espanyol de la IV Internacional)

"La Verdad" 104, a punt de distribuir-se

Reproduïm la presentació que fa la secció francesa de la IV Internacional del seu contingut

L'últim número de la revista trimesstral de la IV Internacional està en impremta i rampell estarà disponible. A fi de preparar la seva discussió i organitzar la seva difusió, dediquem aquest primer número de la nostra carta de l'any 2020 a presentar el seu sumari. Ens ha semblat dret resumir en algunes línies el contingut dels sis articles que componen aquest número de 64 pàgines. L'edició de la revista "La Verdad" en cinc llengües simultàniament (francès, anglès, espanyol, portuguès, alemany) materialitza el progrés de la IV Internacional en l'últim període. La portada d'aquest número 104: "La revolució popular contra la barbàrie capitalista", resumeix perfectament el contingut del conjunt del sumari.

Notes editorials

-Ben cavat, vell talp-
El moviment revolucionari s'ha expressat a escala internacional en aquest cap d'any 2019, a Xile, a Líban, a l'Iraq... A Algèria, el rebuig del cinquè mandat va desencadenar immediatament en l'exigència de sortida del règim. Aquests moviments han transcendit molt aviat les reivindicacions que van constituir el punt de partida de les mobilitzacions per a dirigir-se contra els règims a les ordres del capital financer.

Aquesta revolta dels pobles és produïda de la crisi d'agonia d'un règim caduc, que va sobreviure provocat dues guerres mundials i provocat després múltiples conflictes en tot el planeta. Els anuncis de guerra comercial i les altres decisions de Donald Trump tradueixen un reajustament de la política establidada que sofreix de ple la crisi del seu sistema de dominació imperialista.

Trump està aturat en aquesta crisi. Des que es van redactar les notes editorials, la intervenció militar ordenada per Trump a l'Iraq, aquest divendres 3 de gener, que ha posat fi a la vida del general iranià Soleimani i amenaça de fer esclatar tot Orient Mitjà, confirma que aquesta amenaça de guerra s'ha convertit ja en una realitat immediata.

La mobilització de Hong Kong crea una pressió sobre la burocràcia xinesa que té planejat la irrupció de la classe obrera xinesa en una explosió revolucionària.

La resistència a la marxa cap a la barbàrie s'afirma a tot arreu. Hi ha nombrosos exemples d'això. A Algèria, la qüestió del poder es planteja de manera neta. A Xile, a Orient Mitjà, és el moviment de la revolució proletària, amb les seves formes particulars.

Europa al seu torn viu també aquesta situació. A França, qualsevol que sigui la sortida del moviment en marxa, el govern Macron està ja ferit de mort. Aquesta resistència expressa un rebuig de totes les forces institucionals compromeses amb la dominació imperialista. El que condueix a un rebuig dels partits institucionals. No és el mateix en el cas dels sindicats, «focus de democràcia proletària», que militants i treballadors volen recuperar perquè trequin amb la seva política de concertació i acompanyament de les mesures governamentals.

La segona reunió del Comitè Internacional d'Enllaç i Intercanvi, realitzada a novembre de 2019, ha confirmat la importància d'aquest agrupament. La IV Internacional es recolza en tota l'experiència de la lluita de classe internacional. La vida, i no les paraules, resoldrà les divergències. *¡No s'entrecorren! La revolució o operari per oncollada!* (Pierre Lambert).

Revolució i contrarevolució a Sud-americà

L'article tracta en primer lloc l'explosió social a l'Ecuador: malgrat la brutal repressió, les manifestacions van continuar fins a l'amal·liació de la majoria dels presos dels carburants. La situació continua sent inestable; els intents de muntar un diàleg amb el govern no la posen a resguard de noves explosions.

A Xile, en uns pocs dies el poble xilè s'ha aixecat, amb la joventut i les dones en primera línia, contra l'herència de la dictadura de Pinochet. En efecte, durant trenta anys, els governs de dreta i d'esquerra han preservat el model pinocheet. El govern, que no pot esborrar el que ha passat, ha muntat una maniobra de «falsos Constituints».

A Bolívia, la contrarevolució ha aixecat el cap. L'exèrcit va llançar un ultimàtum a Evo Morales després de la seva reelecció. Aquest no va organitzar la resistència malgrat la mobilització

Desde este próximo viernes 17 de enero podréis adquirir el nuevo número de LA VERDAD en castellano

de los seus partidaris. Va deixar atallada a la base social, la qual cosa va conduir a una violenta repressió. L'article tracta sobre la política de Morales que ha conduït a aquesta situació.

A Colúmbia, tres dies de vaga general han sacsejat al règim, disgnat sovint com el portaveu dels Estats Units. Aquesta irrupció constitueix una ajuda directa a la resistència del poble veneçolà contra el bloqueig econòmic emprès per Trump.

A l'Argentina, les vagues i mobilitzacions han precedit a la derrota de Macri en les eleccions.

Al Brasil, el congrés del Partit dels Treballadors (PT) s'ha celebrat després

Els documents de la Carta Setmanal es publiquen en castellà i català. Podeu descarregar les dues versions a la nostra web

Adjuntem a aquesta *Carta Setmanal* la presentació de el nou número de **LA VERITAT** (núm 104) que publica la secció francesa de la IV Internacional.

Aquest divendres 17 de gener estarà al carrer l'edició en castellà.

La revista teòrica de la IV Internacional es publica en cinc idiomes: francès, anglès, alemany, portuguès i castellà.

Recomanem la lectura d'aquesta presentació i de la pròpia revista per facilitar la comprensió de la situació internacional vista des del prisma dels que lluiten, en el terreny, pels seus drets.

Llegeix i difon la premsa obrera!

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriquis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid

Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01

<http://www.posicuarta.org>

Busca'ns en Twitter: @posicuarta